

Arrest

nr. 174 244 van 6 september 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2016 (zaak nr. RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 11 april 2016 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 mei 2016 die de partijen oproept voor de terechtzitting van 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. RvV X en nr. RvV X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 22 september 1989 geboren in Bagdad. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk Shaab en verhuisde in 2010 naar de wijk Rahmaniya. U trouwde in 2010 (A.M.a.J.) en heeft één zoon. Na uw zesde middelbaar heeft u een winkel in tweedehandskleren geopend in de wijk Rahmaniya. In 2012 werd u aangenomen bij de politie. Na een korte opleiding die u beëindigde op 28 april 2013, begon u te werken als bewaker van het Jumuriyah ziekenhuis. In 2014 moesten u en nog vijfhonderd andere politiemannen mee gaan vechten tegen Daesh (Islamitische Staat). U werd naar Al Abaeechi gestuurd. Op 15 juni 2014 was uw vrouw negen maanden zwanger. Ze liep op straat toen er een bom ontplofte. Ze viel op de grond en ging naar het ziekenhuis waar ze beviel van een zoontje. Het kind stierf een week later. U keerde een week later terug uit Al Abaeechi om uw vrouw te bezoeken en vertrok vervolgens terug naar Al Abaeechi. De milities onder de koepel van Hashed el Shaabi kwamen de reguliere eenheden steunen in hun strijd tegen de Islamitische Staat. Bij een bomaanval van Daesh tegen uw eenheid kwam uw overste Mulazem Awel (eerste luitenant) (R.K.) om het leven en u raakte gewond aan uw been. Na een behandeling in Bagdad kwam u terug om wederom de wapens op te nemen tegen Daesh. De milities vielen af en toe de huizen binnen van burgers en doodden mensen enkel en alleen omdat ze soennieten waren. U wilde hier geen deel van uitmaken. U vertelde uw vrienden dat u na uw verlof niet meer terug zou komen. Een leider van de koepelorganisatie Hashed el Shaabi Moussa (E.M.) werd van uw plannen op de hoogte gesteld. Uw officieel verlof begon op 17 oktober 2014. Op die dag keerde u terug naar Bagdad. Onderweg naar huis werd u gecontacteerd door uw vriend Omar (A.) met de mededeling dat Moussa (E.M.) achter u vroeg. Omar raadde u aan om niet naar huis te gaan. U besloot bij uw oom in de wijk Waziriya te gaan logeren. Twee dagen later vielen er militairen uw huis binnen op zoek naar u. Zeven dagen later verliet u Bagdad. U reisde naar Erbil en dan naar Suleimaniya. U bleef hier een vijftiental dagen. U vermoedde dat uw naam geseind stond aan de grens. Eind oktober 2014 kwamen de militairen nogmaals naar uw huis. Uw vrouw heeft er stiekem foto's van getrokken. U verliet Irak en reisde verder naar Turkije en vervolgens naar Griekenland. Zes maanden later ging u naar Italië en kwam uiteindelijk aan in België op 16 januari 2015. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

Na uw vertrek zou u op 11 december 2014 bij verstek veroordeeld zijn geweest omdat u onwettig uw werk had verlaten.

Op 15 september 2015 werd uw huis in de wijk Rahmaniya in brand gestoken. Uw ouders en broertje gingen bij uw zus wonen en uw vrouw en kind bij de schoonfamilie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart neer, een origineel nationaliteitsbewijs, kopieën van twee veroordelingen in verband met het onwettig afwezig zijn, foto's van de inval in uw huis, foto's van de brand, documenten in verband met de medische toestand van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden gehecht aan uw asielerelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Allereerst blijkt dat uw voorgehouden vervolgingsverhaal zich afspeelt tijdens een periode waarin u zich in werkelijkheid in Europa bevond. Uw vingerafdrukken werden immers in Griekenland afgenomen op 6 augustus 2014 en nogmaals in Italië op 21 december 2014 (zie hit eurodac). U verklaarde echter Irak te hebben verlaten in oktober 2014 (CGVS II p.6, p.7) omwille van voorgehouden problemen die zich in oktober 2014 afspeelden. U geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u aangaf dat u in augustus 2014 vertrokken was uit Irak, stelde dat u officieel uit Irak vertrokken was in oktober 2014 (CGVS II p.6). U zou in augustus 2014 in Al Abaeechi aan het vechten geweest zijn, zo zegt u (CGVS II p.6). Dat uw vingerafdrukken genomen werden in Griekenland, terwijl u verklaarde dat u op dat moment in Al Abaeechi aan het vechten was ondermijnt uiteraard totaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder blijken de chronologie en tijdsindicaties van uw verklaringen niet eenduidig. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor bij het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u op 28 april 2014 overgeplaatst werd naar Al Abaeechi om er te vechten tegen Daesh (CGVS I p.11, I p.20). Tijdens het bijkomende gehoor op het CGVS zou u volgens uw verklaringen pas rond augustus 2014 in Al Abaeechi begonnen zijn (CGVS II p.6). U geconfronteerd met dit niet te verwaarlozen verschil

in data gaf u aan dat het niet over de exacte data ging maar over data bij benadering (CGVS II p.6). Een verschil van een drietal maanden is gezien de korte periode dat u werkzaam was in Al Abaechi wel relevant. Het feit dat u niet éénvoudig kan aangeven wanneer u in Al Abaechi was ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit het gehoor van DVZ dat u in augustus 2014 uit het land vertrokken was (zie verklaring DVZ) én werden uw vingerafdrukken in augustus 2014 in Griekenland genomen. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u ingeroepen vluchtmotieven aangezien uit objectieve gegevens, uw vingerafdrukken, blijkt dat u op dat moment niet in Irak was.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat de identiteitskaart die u neerlegt door de politie als een volledige vervalsing beschouwd werd. U beweerde nochtans dat u de identiteitskaart vernieuwd had na uw huwelijk en deze had verkregen via de bevoegde instantie in Adhamiyah (CGVS I p.20). U werd geconfronteerd met de bevindingen van de politie. U kwam niet verder dan simpelweg te ontkennen dat het document vals was. U was zelf gechoqueerd over de bevindingen van de politie, zo zegt u (CGVS II p.5, p.6). Er kan met andere woorden geconcludeerd worden dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Van personen die beroep doen op internationale bescherming mag verwacht worden dat ze hun volledige medewerking verlenen en dat ze de waarheid vertellen. Dit is bij u niet het geval. U had bovendien de zilverkleurige stickertjes op zak die op de Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen kleven. U gevraagd waar die stickertjes voor dienen, beweerde dat u het niet wist. U zou ze gevonden hebben en opgeraapt, zo zegt u (CGVS I p.14). Het is niet geloofwaardig dat u die zelf over Iraakse, weliswaar valse, documenten beschikte niet zou weten waarvoor de zilverkleurige stickertjes zouden dienen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en valse documenten hypothekeert u verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt niet alleen een valse identiteitskaart neer. U legt eveneens twee quasi identieke documenten neer in verband met een gerechtelijke beslissing wat betreft uw desertie (zie documenten). U gevraagd deze documenten toe te lichten antwoordde dat het een vonnis was omdat u onwettig afwezig was. U verklaarde dat u slechts één maal een dergelijk document gekregen had (CGVS II p.18). Dit is niet in overeenstemming met de documenten die u neerlegde en die in het administratief dossier terug te vinden zijn. Het ene document werd immers afgeleverd op 11 oktober 2014 en het andere op 11 december 2014 (zie documenten 3, 4). U had geen zinnige verklaring voor deze vaststelling. U opperde dat de ambtenaar van DVZ de data misschien aangepast had. U had er geen idee van hoe het mogelijk was dat het document twee verschillende data had. U had immers maar één dergelijk document verkregen van een bevriende officier assistent Mustafa (M.) genaamd (CGVS p.18). Deze man in kwestie had uw vonnis uit een van de verslagen gescheurd. Het document werd vervolgens aan uw vriend overhandigd die het naar u opstuurde (CGVS II p.18). Het feit dat u twee volledig identieke documenten neerlegt waar enkel de datum van verschilt doet afbreuk aan de authenticiteit van de documenten temeer u niet op de hoogte bent van het verschil in data. Bovendien zijn de documenten slechts kopieën, documenten die weinig bewijswaarde hebben daar ze gemakkelijk vervalst kunnen worden. Ze kunnen immers door eender wie en op eender welk moment opgesteld worden. U legt twee andere documenten neer in verband met uw desertie en uw veroordeling. Ook dit zijn identieke documenten met enkel een verschillende datum. Verder kan u niet preciseren door welke instantie ze uitgegeven werden. Het werd afgeleverd door een rechtbank zo zegt u, u wist echter niet door welke rechtbank (CGVS II p.19). Aangezien u deze documenten niet via officiële weg verkregen heeft, het bovendien identieke kopieën zijn die op een verschillende datum werden afgeleverd doet de waarde die er aan de documenten kan gehecht worden te niet.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt bevestigd door volgende vaststellingen.

U legt geen enkel begin van bewijs neer in verband met uw tewerkstelling. Uw verklaringen over uw tewerkstelling bij de politie en het leger zijn eveneens weinig overtuigend. U zou in 2012 geapliqueerd hebben voor een functie bij de politie. Het was een online applicatie en er waren geen voorwaarden aan de functie verbonden. De kandidaat moest enkel ouder zijn dan achttien, zo beweert u. U werd onmiddellijk aanvaard en kon beginnen met uw opleiding (CGVS I p.7, p.8). Na een periode het Jumuriyah ziekenhuis bewaakt te hebben, werd u samen met vijfhonderd andere politieagenten ter ondersteuning van firqa (divisie) 11 naar Al Abaechi gestuurd. U slaagde er niet in om een degelijk overzicht te geven van de organisatie van firqa 11 ter plaatse. Uit uw verklaringen blijkt dat er een ontelbaar aantal manschappen gestationeerd was in Al Abaechi (CGVS II p.12). U verklaarde dat jullie in groepen verdeeld werden. Uw groep bestond uit tien personen en er was een officier Raed (K.) genaamd voor verantwoordelijk (CGVS I p.17).

In het bijkomende gehoor verklaarde u dat u in een eenheid zat met een honderdtal personen waarover de officier Raed (K.) samen met nog een andere officier het bevel had (CGVS II p.14). Het is overduidelijk dat deze verklaringen niet met elkaar overeenstemmen. U zou als lid van een militaire eenheid toch in staat moeten zijn om de grote van uw eigen eenheid eenduidig in te schatten. Dat u de ene keer tien en de andere keer honderd personen aangeeft, ondergraaft wederom de

geloofwaardigheid dat u effectief in Al Abaechi gelegerd zat. U verklaarde verder dat u en de vijfhonderd andere politieagenten ter ondersteuning van firqa 11 ingezet werden. Volgens uw verklaringen was het aantal manschappen in een fauch (regiment) groter dan het aantal manschappen van een firqa (divisie) terwijl dit net omgekeerd is (CGVS II p.11). Uit objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt duidelijk dat de fauch een onderdeel is van de firqa. Iets wat u blijkbaar ontgaan was (zie infomap). Even later wijzigde u uw verklaringen wederom en verklaarde dat de firqa onderverdeeld was in fauch en suriya (compagnie) en wahdaad (CGVS II p.11). Een wahdaad is de benaming van 'een' militaire eenheid, het is geen militair jargon. Het is in die zin opmerkelijk dat u deze term aanhaalt om de militaire organisatiestructuur van de manschappen in Al Abaechi toe te lichten. Dit ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat u werd ingedeeld bij firqa 11 in Al Abaechi om tegen Daesh te strijden.

De manier waarop u vertelde over de eerste keer dat u ten strijde moest trekken is eveneens weinig gedetailleerd en doorleefd. U kwam niet verder dan de woorden: "Het was oorlog. Daesh schoot naar ons en we schoten terug (CGVS I p.18)." U slaagde er niet in te vertellen over hoe de praktische organisatie van de gevechten geregeld werd, hoe er gecommuniceerd werd en wie wat moest doen, waar jullie zich moesten positioneren en dergelijke meer. U kon geen enkel detail verschaffen. Uw beste poging klonk als volgt: "Meestal komen ze ons 's nachts aanvallen en vechten we tegen hen. We hebben meer mensen van hen gedood dan zij van ons (CGVS I p.18.)." Dergelijke verklaringen getuigen niet van een ooggetuigen verslag. Uw verklaringen zijn met andere woorden niet overtuigend. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk in Al Abaechi gestationeerd was en er gestreden heeft tegen Daesh.

U zou tijdens de periode dat u werd ingedeeld bij firqa 11 door een bombardement gewond geraakt zijn. U werd naar eigen zeggen voor verzorging overgebracht zijn naar Bagdad. Dient evenwel te worden op gemerkt dat u geen enkel stuk kunt voorleggen om deze bewering te staven (CGVS I p.19).

Volgens uw verklaringen zou Saraya el Salaam u viseren omdat u tegen uw collega's vertelde over de wanpraktijken van de militie. U had het verwijt enkel tegen uw collega's aan de tent geuit. Collega's die meestreden en dus al perfect op de hoogte waren over wat er gebeurde (CGVS II p.9, p.10). Zes of zeven dagen voor uw vertrek besloot u dat het genoeg was (CGVS II p.15). U lichtte uw collega's in over uw plan. Ook dit is opmerkelijk. U ging officieel in verlof op 17 oktober 2015. Dat u dan gezien de ernst van uw beslissing uw collega's hier over inlichtte en op die manier uw plan in gevaar bracht, mag verbazen (CGVS p.16). Bovendien is het niet aannemelijk dat men u voor uw uitspraken nog steeds zou vervolgen. Moussa (e.M.) heeft niets van problemen ondervonden door uw uitspraken en Hashed el Shaabi en de daaronder resulterende milities doen rustig verder met wat ze bezig waren en worden bovendien op handen gedragen (CGVS II p.17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat men u hiervoor zou vervolgen.

Na uw desertie zouden leden van Saraya el Salaam drie keer bij uw thuis binnengevallen zijn op zoek naar u. De eerste keer vond plaats op 19 oktober 2014. U was toen bij uw oom (CGVS II p.6, p.7). Uw huis werd een week later voor een tweede keer binnengevallen. De derde keer vond plaats op 28 augustus 2015 twee weken voordat het huis in brand werd gestoken (CGVS I p.14, II p.8). Uw vrouw bleef in het huis in Rahmanyah wonen tot in september 2015. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw foto's van de militieleden of militairen genomen had tijdens de tweede inval. Uit de foto's kan niet afgeleid worden dat de mannen in jullie huis aanwezig waren. Het is verder opmerkelijk dat de militie gedurende een jaar geen aandacht besteedde aan u en uw familie en dan plots in augustus 2015 nogmaals zonder concrete aanleiding binnenviel en vervolgens uw huis in brand stak. Ook aan dit laatste vervolgingsfeit hecht het Commissariaat-generaal geen geloof. U legde een aantal medische documenten neer in verband met de gezondheidstoestand van uw moeder. U beweerde dat ze ademhalings- en spraak problemen had gekregen omwille van de brand. De brand vond plaats op 15 september 2015, zo zegt u. De medische verslagen dateren echter van 7 september 2015 (zie document). U geconfronteerd met deze vaststelling wijzigde uw verklaringen en beweerde dat uw moeder omwille van de aanval ziek was geworden. Een dergelijke aanpassing van uw verklaringen is ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS II p.2, p.3). U legt een aantal foto's neer die de woningbrand moeten illustreren. Op basis van deze foto's kan er onmogelijk geconcludeerd worden dat het een huis was dat in de vlammen was opgegaan laat staat dat het uw huis was. De foto's kunnen immers eender waar getrokken zijn. Ondanks dat uw vader klacht ging neerleggen in verband met de brand, heeft u geen gerechtelijke of politieke documenten in verband met de brand (CGVS II p.19). De klacht zou tegen onbekenden ingediend zijn en nog op het politiekantoor liggen aangezien het onderzoek nog niet afgerond was (CGVS II p.19, p.20).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart blijkt vervalst te zijn. De bewijswaarde van de documenten in verband met uw desertie zijn evenmin overtuigend. De foto's kunnen eender waar en door eender wie genomen zijn en missen dan ook elke bewijswaarde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het

leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951, artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van het EVRM, de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, "beoordelingsfout", artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, "het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322" van het BW, de rechten van verdediging en de samenwerkingsplicht.

3.1.2. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, wijst verzoeker vooreerst op zijn profiel als soenniet. Dit wordt door het CGVS niet betwist.

Verzoeker volhardt voorts in zijn verklaringen omtrent zijn asielrelaas doch wenst sommige nuances naar voren te brengen. Hij betwist de tegenstrijdigheden niet doch verklaart deze doordat hij bijna is verdrongen in de Middellandse Zee. Hierdoor verwacht hij de datums.

Verzoeker is zelf verbaasd dat zijn identiteitskaart vervalst blijkt te zijn en dat de neergelegde kopieën van vonnissen verschillende datums bevatten.

Verzoeker kan geen bewijs leveren van zijn tewerkstelling omdat hij zich niet kan richten tot de bevoegde diensten om zulk bewijs te krijgen. Er mag van hem bovendien niet worden verwacht dat hij dit zou doen.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zijn tewerkstelling bij politie en leger precies en synthetisch te beschrijven en de gestelde vragen te beantwoorden. Hij verwijst naar de inhoud van het gehoorverslagen.

Ook de vaststellingen inzake de invallen en de brandstichting in zijn huis zijn te wijten aan verzoekers moeilijkheden zichzelf en zijn relaas te situeren in de tijd.

Verzoeker stelt gelet op het voorgaande te voldoen aan de voorwaarden in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hij vreest vervolging door sjiiitische milities en het leger omwille van zijn desertie. Verzoeker betoogt, verwijzend naar de informatie bij het verzoekschrift, dat de Iraakse autoriteiten de burgers niet kunnen beschermen tegen vervolging door de sjiiitische milities. Hij wijst er voorts op dat er volgens UNHCR geen intern vestigingsalternatief bestaat in Irak.

Verzoeker verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verder wenst hij de informatie van verweerder aan te vullen en te nuanceren. De situatie is ingewikkeld. IS heeft delen van het grondgebied in handen en strijd met alle andere bij het conflict betrokken partijen en pleegt dagelijks aanslagen in Bagdad. Deze zijn gericht tegen de sjiieten en tegen de burgers in het algemeen. De milities hebben het machtsvacuüm opgevuld en hebben de effectieve controle over Bagdad. Er zijn confrontaties tussen het leger en de milities, die vaak in het voordeel van de milities uitdraaien. De sjiiitische milities en de Iraakse overheid strijden om de macht. Verzoeker wijst op de toenemende macht van de sjiiitische milities. Tegen hun wangedrag is geen bescherming mogelijk. Dit alles brengt de veiligheid in een toekomstig Irak zonder IS in gevaar. In het Noorden van Irak bestaat er ook concurrentie tussen de sjiiitische milities, de Iraakse overheid en de Koerden. Dit kan leiden tot een escalatie. Daarnaast zijn er spanningen tussen de sjiiitische milities en de overige soennitische burgers of clans die zich niet aansloten bij IS. Dit alles leidt tot een situatie waarin iedere persoon, omwille van zijn behoren tot een religieuze of etnische groep, doelwit kan worden van gericht geweld vanwege de anderen. Verzoeker loopt als soennitische inwoner van Bagdad een verhoogd risico om slachtoffer te worden van de aanslagen van de milities.

3.1.3. Verzoeker stelt vervolgens dat hij als soenniet ook een verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

3.1.4. Verder betoogt verzoeker dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt hij, verwijzend naar rechtspraak van het HvJ en naar de informatie die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing, dat niet wordt betwist dat er in Bagdad een gewapend conflict plaatsvindt. Evenmin wordt betwist dat dit conflict gekenmerkt wordt door willekeurig geweld ten aanzien van burgers. Dit geweld treft alle delen van de stad buiten de internationale zone.

Verzoeker wijst erop dat sommige van de overige, door het CGVS gehanteerde criteria niet zijn opgenomen in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat twee van de in dit artikel vermelde criteria vervuld zijn, niet worden betwist en blijken uit de informatie van verweerder.

Verzoeker betwist niet dat met de mate van het geweld rekening moet worden gehouden. Hoewel de aard van de aanslagen mogelijk geëvolueerd is, staat het vast dat het geweld willekeurig is en dat eenieder riskeert hiervan slachtoffer te worden. Verzoeker wijst erop dat ISIS opnieuw grootschalige zelfmoordaanslagen pleegt in Bagdad, die soms deel uitmaken van gecombineerde aanvallen. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Verzoeker wijst erop dat Irak het meest door aanslagen met explosieven getroffen land is en haalt cijfers aan over het aantal incidenten en de slachtoffers in Irak en in Bagdad. Hij wijst erop dat veel aanslagen en incidenten niet kunnen worden toegeschreven aan een geïdentificeerde actor. Dit doet geen afbreuk aan het willekeurige karakter ervan.

Verzoeker wijst op het aantal inwoners en de totale oppervlakte van Bagdad. Maandelijks vallen er meer dan 300 doden. Het CGVS geeft geen motief over waarom dit aantal, in verhouding met de totale bevolking, geen aanleiding geeft tot het bestaan van een ernstige bedreiging.

Voor Bagdad waren er ongeveer 4000 doden door willekeurig geweld in 2015. Dit komt neer op *“tussen 0,5 en 1 burger op 1000”*. Bagdad is de meest getroffen regio in Irak en de meeste aanslagen vinden plaats in Bagdad-stad. Verder verwijst verzoeker naar cijfers van *Iraq Body Count*. Volgens hem maakt het CGVS een beoordelingsfout door te stellen dat de frequentie van de aanslagen in 2015 is

verminderd. Hetzelfde blijkt uit een analyse van het aantal slachtoffers. Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie niet verbeterd en is het aantal slachtoffers niet beduidend lager in 2015. Ook in 2016 zet de trend zich voort.

Verzoeker betwist dat de impact op het leven van de burgers een criterium is dat verband houdt met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er wordt niet geëist dat het publieke leven zou stilvallen en acute verstoringen van het publieke leven volstaan. Uit informatie blijkt dat er belangrijke verstoringen zijn in het publieke leven in Bagdad. Verzoeker betwist de door het CGVS gedane conclusies en stelt dat deze in strijd zijn met de informatie van verweerder.

Volgens verzoeker heeft het conflict weldegelijk een grote impact op het Iraakse schoolsysteem. Hij verwijst naar algemene informatie.

De gezondheidszorg is volgens verzoeker evenmin relevant in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook hier betwist hij echter de conclusie van verweerder. Het louter bestaan van gezondheidszorg volstaat niet om te concluderen dat het geweld geen impact heeft. Verder wordt in dit kader ook in de informatie van verweerder verwezen naar ernstige moeilijkheden. De conclusie in de bestreden beslissing is dus in strijd met deze informatie. Ook de informatie van UNHCR spreekt de bestreden beslissing tegen.

Dat het nachtelijk uitgangsleven werd opgegeven, de wegen open zijn en de internationale luchthaven operationeel is, sluit het bestaan van een ernstige bedreiging ook niet uit. Nergens blijkt dat het opheffen van het uitgangsverbod verband houdt met de verbeterde veiligheidssituatie. Ook het open zijn van de wegen en de luchthaven laat niet toe uit te sluiten dat er een ernstige bedreiging van het leven van de persoon van burgers is.

Ook de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen sluit dit niet uit. Ook dit moet overigens worden gerelativeerd. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Er blijkt dat er problemen zijn met de bevoorrading van drinkwater waardoor er een uitbraak van cholera werd vastgesteld in een deel van Bagdad. Dit heeft een grote impact op het publieke leven. Zulke criteria handhaven zou er bovendien toe leiden dat de toekenning van subsidiaire bescherming onmogelijk is voor eenieder die nog toegang heeft tot voedsel en water.

Dat de autoriteiten de politieke en administratieve controle nog in handen hebben kan inderdaad in rekening worden gebracht. *In casu* is dit echter niet zo. Verzoeker verwijst naar de informatie van verweerder en naar zijn eigen informatie. De controle is enkel formeel en niet effectief. Voor een soenniet is het gegeven dat de effectieve controle in handen van de sjiiitische milities is een belangrijk element.

Dat verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN nog in Bagdad blijven, sluit evenmin de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) uit. Zeker wanneer deze organisaties opereren in de enige veilige zone in de stad (de internationale zone). Verzoekers levensomgeving is met deze zone op het vlak van de veiligheidssituatie niet te vergelijken.

Verzoeker verwijst naar de toestroom van (Iraakse) vluchtelingen in Europa en België. Het niveau van Iraakse asielaanvragers, en dus ook van personen die Irak ontvluchten, is fors gestegen. Uit deze statistieken kan niet worden afgeleid of die Irakezen van Bagdad afkomstig zijn. Maar ze laten *prima facie* wel toe te besluiten dat Irakezen massaal op de vlucht gaan. Het CGVS brengt geen cijfers of specifieke informatie naar voor om hard te maken dat er geen massaal vertrek van Irakezen uit Bagdad is. Dit is dus een blote bewering. Dat Bagdad veel vluchtelingen opneemt, sluit niet uit dat de bewoners van Bagdad op hun beurt de stad ontvluchten. Bagdad kan een tussenstap zijn om het land te verlaten. Enkel verweerder heeft informatie aan de hand waarvan nagegaan kan worden vanwaar de Iraakse asielzoekers afkomstig zijn. Verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder. Volgens hem is het evident dat de bewering dat de inwoners van Bagdad niet massaal vluchten niet steunt op precieze statistische informatie. Het is voor verzoeker onmogelijk deze informatie tegen te spreken en het CGVS kan deze wel verstrekken.

Ook kan het CGVS hierover inlichtingen vragen aan andere Europese landen. Het delen van deze informatie maakt deel uit van de samenwerkingsplicht van verweerder.

Dat er een relatief hoog aantal Iraakse asielzoekers vanuit België de repatriëring aanvraag naar Bagdad, vormt volgens verzoeker geen aanwijzing voor de veiligheidssituatie aldaar. Hij citeert in deze

uit de informatie van verweerder. Volgens hem zegt dit niets over zijn vrees en over de objectieve veiligheidssituatie. Men weet niets over de motivatie van de mensen die een terugkeer aanvragen. Evenmin weet men iets over hun levensomstandigheden en weet men of de eindbestemming voor deze personen Bagdad is. Voorts begrijpt verzoeker niet waarom de informatie die per e-mail verkregen werd niet integraal werd opgenomen in het dossier. Geen enkele reden verantwoordt waarom het e-mailverkeer in kwestie aan hem niet werd overgemaakt. Daardoor zijn artikel 26 van het KB van 11 juli "2013" en de rechten van verdediging geschonden, kan verzoeker geen nuttige analyse van deze informatie maken en kan hij deze niet tegenspreken.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", herhaalt verzoeker dat de veiligheidssituatie sedert oktober 2014 niet structureel is verbeterd.

Verzoeker uit voorts kritiek op de informatie omtrent het asielbeleid van andere Europese landen inzake asielzoekers uit Bagdad. Deze vormt geen ernstige studie, bevat geen beschrijving van het gehele beschermingsbeleid van de betreffende landen en verwijst niet naar nuttige rechtspraak inzake dit beleid. Verder worden de e-mails waarop dit stuk gesteund is niet meegedeeld, zonder dat de redenen hiervoor worden uiteengezet. Dit vormt andermaal een schending van artikel 26 van het KB van 11 juli "2013" en de rechten van verdediging. Verzoeker kan de informatie niet nuttig analyseren en kan deze niet nuttig tegenspreken. Ook weet hij niet of het CGVS zijn vragen heeft gericht aan andere Europese landen en wat hun antwoord is. Het CGVS had dit dienen mee te delen. Een ernstige studie houdt in dat de vraag aan alle landen wordt gesteld. De samenwerkingsplicht brengt met zich dat de antwoorden van alle landen worden meegedeeld.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing eveneens artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hij is van mening dat hij zich overeenkomstig de criteria zoals gehanteerd door het EHRM bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld waarbij zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon.

3.1.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing minstens te vernietigen. De ernst van de situatie wordt door verweerder niet betwist. De veiligheidssituatie in oorlogsgebied is per definitie evolutief en de informatie in het administratief dossier is onvoldoende actueel. Uit informatie blijkt dat het geweld in Bagdad recent gestegen is. Verder wijst verzoeker op de aangetoonde beoordelingsfouten en schending van de motiveringsplicht. De stukken bij het verzoekschrift kunnen onmogelijk worden geïnterpreteerd in die zin dat er in Bagdad geen risico bestaat op de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger "*zonder het gezag van de handelingen te schenden en artikel 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek*".

Verzoeker stelt voorts dat verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Hij citeert artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), verwijst naar rechtspraak van de RvV en betoogt dat de bestreden beslissing niet is gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. Bovendien zijn veel referenties van de e-mails niet overgenomen in de "*COI Focus*" en wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de RvV. Dat deze bronnen werden verzameld om algemene informatie in te zamelen doet geen afbreuk aan het gegeven dat artikel 26 van het PR CGVS geschonden is aangezien deze informatie *in casu* op een individueel geval werd toegepast.

3.1.6. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker informatie over de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 3-12, 17-28) en informatie omtrent het aantal asielzoekers in Europa (bijlagen 13-16) bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

3.2. Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus "*IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 20 juni 2016.

3.3.1. De artikelen 1319 tot 1322 van het BW hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Zij hebben geen betrekking op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hoe de voormelde artikelen van toepassing zouden kunnen zijn op de bovendien louter algemene informatie bij het verzoekschrift, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

3.3.2. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 en de rechten van verdediging omdat bepaalde informatie niet werd opgenomen in het administratief dossier en aan hem niet werd overgemaakt.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dat bepaalde e-mails niet integraal in het administratief dossier zijn opgenomen en dat deze e-mails aan verzoeker niet werden overgemaakt, dient echter te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij dit artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p.4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde informatie – die algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad en het beleid dienaangaande van andere landen bevat met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen onvoldoende worden gepreciseerd, kan voorts verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *Sufi and Elmi v. the United Kingdom* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: *"Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie."*)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde informatie inhoud is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, naar hun hoedanigheid en naar concrete e-mails. De informatie die aangehaald wordt in voormelde landeninformatie blijkt consistent te zijn met de andere hierin opgenomen informatie, alsook

met de informatie die in het verzoekschrift en bij aanvullende nota wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde landeninformatie werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. Verzoeker put daarenboven ruimschoots uit de COI Focus teneinde zijn eigen standpunt te onderschrijven.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat, het voorgaande mede in acht genomen, geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikte automatisch aan verzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de beslissing. Verzoeker had overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte via dit inzagerecht over de mogelijkheid om de betreffende e-mails en telefoonverslagen op te vragen.

Verzoeker vroeg een kopie van de stukken die hij dacht nodig te hebben voor het indienen van onderhavig beroep en ontving deze kopie (administratief dossier, stuk 2). Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze hij de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht. De landeninformatie bevindt zich in het dossier en verzoeker heeft de mogelijkheid deze tijdens de loop van het geding te betwisten.

3.3.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden asielaanvraag met recht gemotiveerd wordt:

“Allereerst blijkt dat uw voorgehouden vervolgingsverhaal zich afspeelt tijdens een periode waarin u zich in werkelijkheid in Europa bevond. Uw vingerafdrukken werden immers in Griekenland afgenomen op 6 augustus 2014 en nogmaals in Italië op 21 december 2014 (zie hit eurodac). U verklaarde echter Irak te hebben verlaten in oktober 2014 (CGVS II p.6, p.7) omwille van voorgehouden problemen die zich in oktober 2014 afspeelden. U geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u aangaf dat u in augustus 2014 vertrokken was uit Irak, stelde dat u officieel uit Irak vertrokken was in oktober 2014 (CGVS II p.6). U zou in augustus 2014 in Al Abaechi aan het vechten geweest zijn, zo zegt u (CGVS II p.6). Dat uw vingerafdrukken genomen werden in Griekenland, terwijl u verklaarde dat u op dat moment in Al Abaechi aan het vechten was ondermijnt uiteraard totaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder blijken de chronologie en tijdsindicaties van uw verklaringen niet eenduidig. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u op 28 april 2014 overgeplaatst werd naar Al Abaechi om er te vechten tegen Daesh (CGVS I p.11, I p.20). Tijdens het bijkomende gehoor op het CGVS zou u volgens uw verklaringen pas rond augustus 2014 in Al Abaechi begonnen zijn (CGVS II p.6). U geconfronteerd met dit niet te verwaarlozen verschil in data gaf u aan dat het niet over de exacte data ging maar over data bij benadering (CGVS II p.6). Een verschil van een drietal maanden is gezien de korte periode dat u werkzaam was in Al Abaechi wel relevant. Het feit dat u niet éénduidig kan aangeven wanneer u in Al Abaechi was ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit het gehoor van DVZ dat u in augustus 2014 uit het land vertrokken was (zie verklaring DVZ) én werden uw vingerafdrukken in augustus 2014 in Griekenland genomen. Het Commissariaat-generaal hecht dan ook geen geloof aan de door u ingeroepen vluchtmotieven aangezien uit objectieve gegevens, uw vingerafdrukken, blijkt dat u op dat moment niet in Irak was.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich immers tot de algemene bewering dat hij ingevolge het feit dat hij bijna zou zijn verdrongen in de Middellandse Zee zou lijden aan geheugenproblemen en moeilijkheden zou hebben om zich te situeren in de tijd. Deze algemene bewering kan niet volstaan om de voormelde, concrete vaststellingen te ontkrachten. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit het bestaan van voormelde problemen in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij geenszins aan dat hij aan geheugenproblemen zou lijden; laat staan dat hij aantoonde dat hij niet in staat was om tijdens zijn verschillende gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde noch verzoeker noch diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren, blijkt uit de gehoorverslagen dat deze gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

Inzake verzoekers identiteitskaart en de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn beweerde problemen, wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gesteld:

“Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat de identiteitskaart die u neerlegt door de politie als een volledige vervalsing beschouwd werd. U beweerde nochtans dat u de identiteitskaart vernieuwd had na uw huwelijk en deze had verkregen via de bevoegde instantie in Adhamiyah (CGVS I p.20). U werd geconfronteerd met de bevindingen van de politie. U kwam niet verder dan simpelweg te ontkennen dat het document vals was. U was zelf gechoqueerd over de bevindingen van de politie, zo zegt u (CGVS II p.5, p.6). Er kan met andere woorden geconcludeerd worden dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Van personen die beroep doen op internationale bescherming mag verwacht worden dat ze hun volledige medewerking verlenen en dat ze de waarheid vertellen. Dit is bij u niet het geval. U had bovendien de zilverkleurige stickertjes op zak die op de Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen kleven. U gevraagd waar die stickertjes voor dienen, beweerde dat u het niet wist. U zou ze gevonden hebben en opgeraapt, zo zegt u (CGVS I p.14). Het is niet geloofwaardig dat u die zelf over Iraakse, weliswaar valse, documenten beschikte niet zou weten waarvoor de zilverkleurige stickertjes zouden dienen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen en valse documenten hypothekeert u verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt niet alleen een valse identiteitskaart neer. U legt eveneens twee quasi identieke documenten neer in verband met een gerechtelijke beslissing wat betreft uw desertie (zie documenten).

U gevraagd deze documenten toe te lichten antwoordde dat het een vonnis was omdat u onwettig afwezig was. U verklaarde dat u slechts één maal een dergelijk document gekregen had (CGVS II p.18). Dit is niet in overeenstemming met de documenten die u neerlegde en die in het administratief dossier terug te vinden zijn. Het ene document werd immers afgeleverd op 11 oktober 2014 en het andere op 11 december 2014 (zie documenten 3, 4). U had geen zinnige verklaring voor deze vaststelling. U opperde dat de ambtenaar van DVZ de data misschien aangepast had. U had er geen idee van hoe het mogelijk was dat het document twee verschillende data had. U had immers maar één dergelijk

document verkregen van een bevriende officier assistent Mustafa (M.) genaamd (CGVS p.18). Deze man in kwestie had uw vonnis uit een van de verslagen gescheurd. Het document werd vervolgens aan uw vriend overhandigd die het naar u opstuurde (CGVS II p.18). Het feit dat u twee volledig identieke documenten neerlegt waar enkel de datum van verschilt doet afbreuk aan de authenticiteit van de documenten temeer u niet op de hoogte bent van het verschil in data. Bovendien zijn de documenten slechts kopieën, documenten die weinig bewijswaarde hebben daar ze gemakkelijk vervalst kunnen worden. Ze kunnen immers door eender wie en op eender welk moment opgesteld worden. U legt twee andere documenten neer in verband met uw desertie en uw veroordeling. Ook dit zijn identieke documenten met enkel een verschillende datum. Verder kan u niet preciseren door welke instantie ze uitgegeven werden. Het werd afgeleverd door een rechtbank zo zegt u, u wist echter niet door welke rechtbank (CGVS II p.19). Aangezien u deze documenten niet via officiële weg verkregen heeft, het bovendien identieke kopieën zijn die op een verschillende datum werden afgeleverd doet de waarde die er aan de documenten kan gehecht worden te niet.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er immers toe te stellen dat hij verbaasd is over de voormelde vaststellingen. Hiermee doet hij aan deze vaststellingen geheel geen afbreuk.

Verzoeker, die van zijn tewerkstelling geen bewijzen bijbrengt, legde over deze tewerkstelling blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bovendien manifest ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon hij geen degelijk overzicht geven van de firqa waarbij hij werkzaam was, legde hij tegenstrijdige verklaringen af over de samenstelling van zijn eigen eenheid en legde hij foutieve, wisselende en opmerkelijke verklaringen af over de indeling in militaire eenheden. Tevens legde hij geen overtuigende en doorleefde verklaringen af over de strijd waaraan hij zou hebben deelgenomen en kon hij dienaangaande geen details verschaffen. Verzoeker voert ter weerlegging van dit alles geen concrete en dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich er immers mee op algemene wijze te poneren dat hij zijn best heeft gedaan om zijn tewerkstelling te omschrijven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Volgens uw verklaringen zou Saraya el Salaam u viseren omdat u tegen uw collega's vertelde over de wanpraktijken van de militie. U had het verwijt enkel tegen uw collega's aan de tent geuit. Collega's die meestreden en dus al perfect op de hoogte waren over wat er gebeurde (CGVS II p.9, p.10). Zes of zeven dagen voor uw vertrek besloot u dat het genoeg was (CGVS II p.15). U lichtte uw collega's in over uw plan. Ook dit is opmerkelijk. U ging officieel in verlof op 17 oktober 2015. Dat u dan gezien de ernst van uw beslissing uw collega's hier over inlichtte en op die manier uw plan in gevaar bracht, mag verbazen (CGVS p.16). Bovendien is het niet aannemelijk dat men u voor uw uitspraken nog steeds zou vervolgen. Moussa (e.M.) heeft niets van problemen ondervonden door uw uitspraken en Hashed el Shaabi en de daaronder resulterende milities doen rustig verder met wat ze bezig waren en worden bovendien op handen gedragen (CGVS II p.17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat men u hiervoor zou vervolgen.

Na uw desertie zouden leden van Saraya el Salaam drie keer bij uw thuis binnengevallen zijn op zoek naar u. De eerste keer vond plaats op 19 oktober 2014. U was toen bij uw oom (CGVS II p.6, p.7). Uw huis werd een week later voor een tweede keer binnengevallen. De derde keer vond plaats op 28 augustus 2015 twee weken voordat het huis in brand werd gestoken (CGVS I p.14, II p.8). Uw vrouw bleef in het huis in Rahmaniyah wonen tot in september 2015. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw foto's van de militieleden of militairen genomen had tijdens de tweede inval. Uit de foto's kan niet afgeleid worden dat de mannen in jullie huis aanwezig waren. Het is verder opmerkelijk dat de militie gedurende een jaar geen aandacht besteedde aan u en uw familie en dan plots in augustus 2015 nogmaals zonder concrete aanleiding binnenviel en vervolgens uw huis in brand stak. Ook aan dit laatste vervolgingsfeit hecht het Commissariaat-generaal geen geloof. U legde een aantal medische documenten neer in verband met de gezondheidstoestand van uw moeder. U beweerde dat ze ademhalings- en spraak problemen had gekregen omwille van de brand. De brand vond plaats op 15 september 2015, zo zegt u. De medische verslagen dateren echter van 7 september 2015 (zie document). U geconfronteerd met deze vaststelling wijzigde uw verklaringen en beweerde dat uw moeder omwille van de aanval ziek was geworden.

Een dergelijke aanpassing van uw verklaringen is ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS II p.2, p.3). U legt een aantal foto's neer die de woningbrand moeten illustreren. Op basis van deze foto's kan er onmogelijk geconcludeerd worden dat het een huis was dat in de vlammen was opgegaan laat staat dat het uw huis was. De foto's kunnen immers eender waar getrokken zijn. Ondanks dat uw vader klacht ging neerleggen in verband met de brand, heeft u geen gerechtelijke of politionele documenten in verband met de brand (CGVS II p.19). De klacht zou tegen onbekenden

ingediend zijn en nog op het politiekantoor liggen aangezien het onderzoek nog niet afgerond was (CGVS II p.19, p.20).

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart blijkt vervalst te zijn. De bewijswaarde van de documenten in verband met uw desertie zijn evenmin overtuigend. De foto's kunnen eender waar en door eender wie genomen zijn en missen dan ook elke bewijswaarde."

Verzoeker slaagt er niet in dit te ontkrachten. Waar hij andermaal verwijst naar zijn beweerde geheugenproblemen en moeilijkheden om zich te situeren in de tijd, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen inzake dit betoog. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel onverlet.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas.

Waar uit de door verzoeker neergelegde en *sub* 3.1.6. vermelde, de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan tot slot nog worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker zich verweert tegen het hanteren van het aantal teruggekeerde asielzoekers en kritiek spuit op zowel de informatie dienaangaande als de informatie over het asielbeleid van andere Europese landen, kan in dit kader vooreerst worden opgemerkt dat hij zich verweert tegen motieven die niet in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Noch het aantal terugkeerders naar Irak, noch het asielbeleid van andere Europese landen, noch de informatie die hierover is opgenomen in het administratief dossier, wordt in de bestreden beslissing immers aangewend om de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te schragen.

Voorts kan worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangevoerde en *sub* 3.1.6. vermelde, de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving.

De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is blijkens de voormelde informatie gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Dat zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, wordt in de voormelde informatie terdege in rekening gebracht en doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd geen afbreuk. Deze bevoorrading vormt verder weldegelijk een nuttige overweging teneinde de impact van het conflict op de inwoners van Bagdad in te schatten.

In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad verder opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Dit duidt er weldegelijk op dat de situatie aldaar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten niet van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate ernstig was dat deze geen opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De door verzoeker aangevoerde informatie doet hieraan geen afbreuk. Uit deze informatie blijkt, net als uit de voormelde landeninformatie, dat het gezondheidssysteem in Irak en Bagdad zwaar onder druk staat en dat de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk is. Dit wordt echter niet betwist. Dat er in Bagdad nog gezondheidszorg voorhanden is, vormt weldegelijk een nuttige overweging ter inschatting van de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad.

Tevens blijkt uit de voormelde informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn. Dat het Iraakse conflict, zoals verzoeker met reden aanstipt, een impact heeft op het schoolsysteem in geheel Irak en dat ook de scholen in Bagdad daardoor zwaar worden belast, wordt niet ontkend doch doet aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Daarenboven blijven blijkens de hoger aangehaalde landeninformatie in Bagdad de verkeerswegen open en is de internationale luchthaven er operationeel. Ook deze vaststellingen vormen weldegelijk een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van deze situatie op het leven van de inwoners van Bagdad. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat deze in hoofde van hun burgers een reëel risico op ernstige schade met zich bracht, kan immers worden aangenomen dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt en op deze wijze hun eigen positie zouden hebben versterkt of gevrijwaard.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Dat de sjiiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In dit kader kan bovendien worden herhaald dat verzoeker, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat of in welke omstandigheden hij in de negatieve aandacht zou dreigen te komen van de in Bagdad aanwezige sjiiitische milities.

Daarenboven blijven blijkens de voormelde landeninformatie diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN aanwezig in de hoofdstad van Irak. Dat zij in de internationale zone opereren doet hieraan geen afbreuk. Zo de situatie in Bagdad-stad daadwerkelijk dermate ernstig was dat deze beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en zo de stad werkelijk werd belegerd, een strijdtoneel vormde of dreigde te vallen, kan immers worden aangenomen dat de voormelde vertegenwoordigers, organisaties en agentschappen deze stad zouden hebben verlaten.

Verzoeker tracht bovendien ten onrechte voor te houden dat het CGVS geen cijfers of specifieke gegevens naar voor zou brengen om hard te maken dat er geen massaal vertrek van Irakezen uit Bagdad is. Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie immers dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Aldus blijkt in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen weldegelijk duidelijk uit het dossier en heeft verweerder genoegzaam aangetoond dat Bagdad grote vluchtelingenstromen opvangt en dat de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.8. Gelet op het voorgaande en op het gegeven dat verzoeker geen andere argumenten aanvoert ter adstructie van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, wordt de schending van dit artikel evenmin dienstig aangevoerd.

3.3.9. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS